

lubbat, nimmetas temma sedda waest ilma, súta fangro, Wilip Sak nimmi, kelle ellamisse fohta temma fa selgeste teáda andis. Sedda önnetumat meest woeti sed-damaid finni ja widi fohto ette. Kül se-famma seisits eessotsa wågga fangeste om-ma ðigusse ning ilmasúta mele peále. Agga kui rõwel seál fohto ees Wilippi wasto útles: Kuida julged sa ennast ðigeks panna? Eks sinna ei wótnud fest warras-tud warrandussest omma rahha, jággó min-nult wasto: Eks sinna ei kalland sure leiwa kottiga, mis minno káest sanud, seált metsast omma foio pole taggasi? ja kui teine waene loom ei sanud sedda taggasi aiada; siis teddag i sai fohto polest suallufeks moistetud, ja mollemad said, selle sap-sama kássoliikul wisil, surma nuhtlusse alla pandud.

Jubba se pááw olli fátte joudnud, mis se fohtomoistminne piddi tóeks sama. Selle önnetuma fangro naene töttis omma kolme rõetima lastega senna sure honesse, mis

selle Ma Würsti fodda olli. Leidis sedda hallemelelist Würsti prauat seált rohho aiast. Biskas ennast omma kolme lastega pöliwili temma ette mahha, wannus kibbeda kissendamisse al, ellawa Jummasa nimme jures, et temma willets jummala-kartlik mees nisammoti ilma súta olli, kui need rõetimad lapsed siin, ja pallus ár-daste, et tedda, kes ránga murre al nende ainus toitja olli olnud, surma nuhtlusse saaks peástetud. Selle haleda süddamega süddamega Würsti praua palluminne sai fest lahfest Würsti Herrast heaks woetud, ja ruttuste senna fohto paigale sannumid sadetud, et fangrule olli armo moiste-tud. — Nahwas, kes olli ennast pak-suste senna surretamisse fohta foggunud, biskas sure rõmoga selle armo fulutamisse párrast, fest et ennamiste puhhas ollid sed-da willetsat fangro arwanud ilmasúta ol-lewad. Agga ei úfski seál fohto ei olnud fest armosannast súggawamalt kðigutud sanud, kui rõwel Willem Dorri. Selle,